

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД міста КИЄВА

01030, м.Київ, вул.Б.Хмельницького,44-В, тел. (044) 284-18-98, E-mail: inbox@ki.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

11.02.2016

Справа №910/31456/15

Господарський суд міста Києва в складі:
головуючого
Привалова А.І.
при
Островській О.С.

судді
секретарі

розглянувши справу № 910/31456/15

за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «Українська дистрибуцій на компанія»;

до товариства з обмеженою відповідальністю «Київпастрейд»;
про стягнення 53 444,73 грн.

за участю представників сторін:

від позивача: Леготін П.В., довіреність № 235 від 27.07.2015р.

від відповідача: не з'явився.

ОБСТАВИНИ СПРАВИ:

До Господарського суду міста Києва звернулось товариство з обмеженою відповідальністю «Українська дистрибуцій на компанія» (надалі – позивач) з позовом до товариства з обмеженою відповідальністю «Київпастрейд» (надалі – відповідач) про стягнення 53 444,73 грн.

Свої вимоги позивач обґрунтовує тим, що відповідач в порушення умов укладеного між сторонами договору поставки № 1123 від 18.09.2015р. у визначений строк не розрахувався за одержаний товар, внаслідок чого виникла заборгованість у сумі 51 456,96 грн., за прострочення оплати якої нараховано пені в сумі 1860,89 грн. та 126,88 грн. – 3% річних.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 15.12.2015р. порушено провадження у справі № 910/31456/15 та призначено її розгляд на 21.01.2016р.

Ухвалою Господарського суду міста Києва від 21.01.2016р. розгляд справи було відкладено на 11.02.2016р., у зв'язку з неявкою повноваженого представника відповідача.

Присутній у судовому засіданні 11.02.2016р. представник позивача підтримав заявлені позовні вимоги в повному обсязі.

Представник відповідача у судові засідання вдруге не з'явився, вимоги ухвали про порушення провадження у справі від 15.12.2015р. та ухвали від 21.01.2016р. не виконав, відзив на позов та витребувані докази не подав.

Відповідач належним чином повідомлений про призначення справи до розгляду в засіданні господарського суду, про час і місце його проведення.

*1*6742067*1*0*

Особи, які беруть участь у справі, вважаються повідомленими про час і місце розгляду судом справи у разі виконання останнім вимог частини першої статті 64 та статті 87 ГПК України. (п. 3.9.1. постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 18 від 26.12.2011 «Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції»).

Згідно ст. 64 Господарського процесуального кодексу України, ухвала про порушення провадження у справі надсилається сторонам за повідомленою ними господарському суду поштовою адресою. У разі ненадання сторонами інформації щодо їх поштової адреси, ухвала направляється за адресою місцезнаходження сторін, що зазначена в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців.

У відповідності до ст. 87 Господарського процесуального кодексу України, ухвалу про порушення провадження у справі від 15.12.2015р. та ухвалу від 21.01.2016р. було надіслано відповідачу рекомендованою кореспонденцією з повідомленням про вручення на адресу, що зазначена у Витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців.

Оскільки про поважні причини неявки в судові засідання представника відповідача суд не повідомлений; клопотань про відкладення розгляду справи від відповідача не надходило, тому суд вважає, що, у відповідності до ст. 75 Господарського процесуального кодексу України, справа може бути розглянута за наявними в ній матеріалами, без участі представника відповідача, яких достатньо для винесення рішення по суті.

Відповідно до вимог ч. 2 ст. 82 Господарського процесуального кодексу України, рішення прийнято господарським судом за результатами оцінки доказів, поданих позивачем, у нарадчій кімнаті.

Згідно ст. 85 Господарського процесуального кодексу України, в засіданні суду була оголошена вступна та резолютивна частини рішення.

Розглянувши подані позивачем документи і матеріали, всебічно і повно з'ясувавши фактичні обставини, на яких ґрунтується позов, об'єктивно оцінивши докази, що мають значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, Господарський суд міста Києва, -

ВСТАНОВИВ:

18.09.2015р. між позивачем (за договором – постачальник) та відповідачем (за договором – покупець) було укладено договір поставки № 1123, у відповідності з п.п. 1.1., 1.2. якого позивач зобов'язується передати у власність відповідача товар – алкогольні та безалкогольні напої, а відповідач зобов'язується прийняти товар та оплатити його на умовах даного договору.

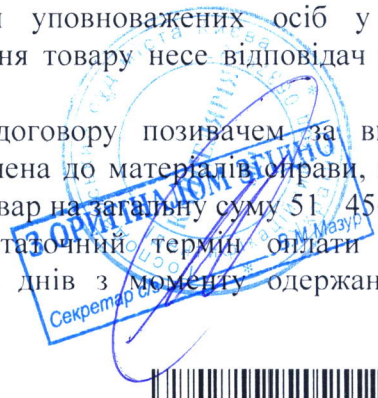
Відповідно до п.2.1 договору, ціна, одиниця виміру кількості товару та загальна кількість товару зазначаються в накладних, що є невід'ємною частиною цього договору. Сторони погодили, що накладна виконує за умовами договору функції специфікації і саме у накладній зазначається кількість товару, ціна та загальна сума партії товару, що постачається.

Умовами п.3.3 договору визначено, що підтвердження здачі-прийому товару є підписи уповноважених представників сторін на екземплярах накладних та довіреність на особу, яка уповноважена відповідачем на підписання накладної.

Право власності на поставлений товар переходить від позивача до відповідача після отримання товару, що підтверджується підписами уповноважених осіб у товарних накладних. Ризик випадкової загибелі чи пошкодження товару несе відповідач з моменту отримання ним товару від позивача (п.3.6 договору).

Як встановлено судом, на виконання умов договору позивачем за видатковою накладною № 41297 від 15.10.2015р., копія якої залучена до матеріалів справи, а оригінал оглянуто в судовому засіданні, поставив відповідачу товар на загальну суму 51 456,96 грн.

Умовами п.5.2 договору передбачено, що остаточний термін оплати отриманої відповідачем партії товару складає 14 календарних днів з моменту одержання товару відповідачем за накладною.

Відповідач у порушення взятих на себе зобов'язань за договором повну вартість отриманого товару в сумі 51 456,96 грн. позивачу не оплатив.

Отже, на день розгляду справи заборгованість відповідача перед позивачем за отриманий товар становить 51 456,96 грн.

Згідно ст. 173 Господарського кодексу України, господарським визнається зобов'язання, що виникає між суб'єктом господарювання та іншим учасником (учасниками) відносин у сфері господарювання з підстав, передбачених цим Кодексом, в силу якого один суб'єкт (зобов'язана сторона, у тому числі боржник) зобов'язаний вчинити певну дію господарського чи управлінсько-господарського характеру на користь іншого суб'єкта (виконати роботу, передати майно, сплатити гроші, надати інформацію тощо), або утриматися від певних дій, а інший суб'єкт (управлена сторона, у тому числі кредитор) має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку.

Відповідно до ч. 1 ст. 175 Господарського кодексу України, майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Згідно ст. 712 Цивільного кодексу України, за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму.

До договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Відповідно до ст. 692 Цивільного кодексу України, покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару. Покупець зобов'язаний сплатити продавцеві повну ціну переданого товару.

Відповідно до ст. 193 Господарського кодексу України, суб'єкт господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання – відповідно до вимог, що у певних умовах звичайно ставляться. До виконання господарських договорів застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України.

Згідно зі ст.ст. 525, 526 Цивільного кодексу України, зобов'язання повинні виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов і вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться. Одностороння відмова від виконання зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Статтею 530 Цивільного кодексу України передбачено, що якщо у зобов'язанні встановлений строк (термін) його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк (термін).

Приписами статті 33 Господарського процесуального кодексу України визначено, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог і заперечень.

На час розгляду спору в господарському суді відповідачем не заперечений факт отримання товару за представленою накладною та не надано доказів повної оплати або повернення переданого товару на суму 51 456,96 грн., відтак, позовна вимога про стягнення з відповідача суми основного боргу в розмірі 51 456,96 грн. підлягає задоволенню.

Також, у зв'язку з неналежним виконанням відповідачем своїх зобов'язань, позивач просить суд стягнути з відповідача 1860,89 грн. пені та 3% річних до суми 126,88 грн., які розраховані за період з 05.11.2015р. по 04.12.2015р. включно.

Відповідно до положень ст. 610 Цивільного кодексу України, порушенням зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання

(неналежне виконання).

Статтею 611 Цивільного кодексу України передбачено, що у разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом, зокрема сплата неустойки.

Умовами пункту 8.1 договору передбачено, що за порушення строків розрахунків, передбачених даним договором, відповідач сплачує позивачу неустойку у вигляді пені у розмірі 0,2% (але не більше подвійної облікової ставки Національного банку України) від суми заборгованості за кожний день прострочення розрахунків.

Згідно з ч. 2 ст. 218 Господарського кодексу України, учасник господарських відносин відповідає за невиконання або неналежне виконання господарського зобов'язання. У разі, якщо інше не передбачено законом або договором, суб'єкт господарювання за порушення господарського зобов'язання несе господарсько-правову відповідальність.

Відповідно до ч. 1 ст. 216 Господарського кодексу України, учасники господарських відносин несуть господарсько-правову відповідальність за правопорушення у сфері господарювання шляхом застосування до правопорушників господарських санкцій на підставах і в порядку, передбачених цим Кодексом, іншими законами та договором.

У сфері господарювання, згідно з ч. 2 ст. 217 та ч. 1 ст. 230 Господарського кодексу України, застосовуються господарські санкції, зокрема, штрафні санкції у вигляді грошової суми (неустойка, штраф, пеня), яку учасник господарських відносин зобов'язаний сплатити у разі порушення ним правил здійснення господарської діяльності, невиконання або неналежного виконання господарського зобов'язання.

Відповідно ст. 549 Цивільного кодексу України, неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, які боржник повинен передати кредиторі у разі порушення боржником зобов'язання.

Пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання.

Спеціальним законом, що регулює договірні правовідносини між платниками і одержувачами грошових коштів щодо відповідальності за невчасне виконання грошових зобов'язань, є Закон України "Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань" від 22.11.1996р. № 543/96, відповідно до статті 3 якого, розмір пені за порушення грошового зобов'язання розраховується із суми простроченого платежу і не може перевищувати подвійної облікової ставки Національного банку України, що діяла у період, за який сплачується пеня.

Частиною шостою статті 232 Господарського кодексу України передбачено, що нарахування штрафних санкцій за прострочення виконання зобов'язання, якщо інше не встановлено законом або договором, припиняється через шість місяців від дня, коли зобов'язання мало бути виконано.

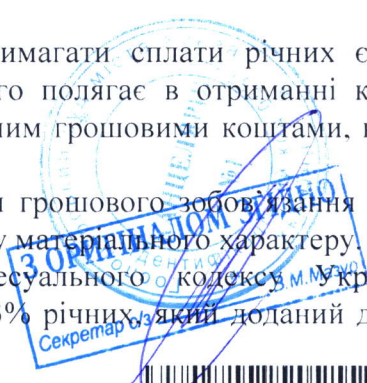
Відповідно до ст. 55 Господарського процесуального кодексу України, суд, перевіrivши розрахунок позивача щодо нарахування пені, який доданий до позовної заяви, визнав його обґрунтованим, у зв'язку з чим вимоги про стягнення пені підлягає задоволенню в сумі 1860.89 грн.

Згідно ст. 625 Цивільного кодексу України, боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних від простроченої суми, якщо інший розмір процентів не встановлений договором або законом.

Отже, передбачене законом право кредитора вимагати сплати річних є способом захисту його майнового права та інтересу, суть якого полягає в отриманні компенсації (плати) від боржника за користування утримуваними ним грошовими коштами, належними до сплати кредиторі.

Тобто, у разі неналежного виконання боржником грошового зобов'язання виникають нові додаткові зобов'язання, які тягнуть за собою втрату матеріального характеру.

Відповідно до ст. 55 Господарського процесуального кодексу України, суд, перевіrivши розрахунок позивача щодо нарахування 3% річних, який доданий до позовної

заяви, визнав його обґрунтованим, та задовольняє вимогу про стягнення 3% річних у сумі 126,88 грн.

Враховуючи вищевикладені обставини, суд дійшов висновку, що позовні вимоги підлягають задоволенню повністю.

Витрати по сплаті судового збору, відповідно до ст. 49 Господарського процесуального кодексу України, підлягають стягненню з відповідача на користь позивача.

Керуючись ст.ст. 49, 82 - 85 Господарського процесуального кодексу України, суд –

В И Р І Ш И В:

1. Позовні вимоги задовольнити повністю.

2. Стягнути з товариства з обмеженою відповідальністю «Київпастрейд» (04073, м. Київ, вул. М. Вовчка, 21; код ЄДРПОУ 39625306) на користь товариства з обмеженою відповідальністю «Українська дистрибуційна компанія» (01135, м. Київ, вул. Чорновола, 12. Код ЄДРПОУ 37310549) основний борг у сумі 51 456 грн. 96 коп., 1860 грн. 89 коп. – пені, 126 грн. 88 коп. – 3% річних та витрати по сплаті судового збору в сумі 1218 грн. Видати наказ.

Рішення набирає законної сили після закінчення десятиденного строку з дня його прийняття, оформленого відповідно до вимог ст. 84 Господарського процесуального кодексу України.

Повний текст рішення підписано: 16.02.2016р.

**Суддя
Привалов**

А.І.

